

DE GEUR VAN BABYLON

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

De Leesstraat bestaat uit makkelijk te lezen korte verhalen op taalniveau A1 tot A2.

© 2018 | Martin Palmqvist

Oorspronkelijk gepubliceerd door Nypon/Vilja förlag, Lund

Oorspronkelijke titel: *En doft av Babylon*

Nederlandstalige uitgave in overeenkomst

met Nypon/Vilja förlag

Vertaling: Klaas Thees van Hoek

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Beeld: Shutterstock

Druk: Easy-to-Read Publications

© 2022 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-8696-595-3

DE GEUR VAN BABYLON

Martin Palmqvist

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

De winkel

Jacob Salt heeft een winkel in het dorp Ommen. Het heet Salt's Kruiden Huis. In de winkel verkoopt hij geurige kruiden en goede thee. Het duurt nog twee weken voor het Kerstmis is. Er zijn veel mensen buiten op straat. Iedereen is gestrest. Meneer Salt zucht. 'Iedereen heeft tegenwoordig zo'n haast', zegt hij hardop.

Maar niemand hoort wat hij zegt. Want meneer Salt is de enige persoon in de winkel.

Zijn vrouw hielp altijd mee. Maar zij heeft hem een paar jaar geleden verlaten. Nu woont ze in Spanje. Hun dochter woont samen met haar gezin in Zwolle. Ze heeft het altijd druk. Dus hij ziet haar niet zo vaak. De winkel is mijn tweede kind, denkt meneer Salt.

De geur van tijm bereikt zijn neus. Hij ademt de geur in. Zo heerlijk, denkt hij. Kun je het beter hebben dan dit?

Meneer Salt houdt van kruiden. Al sinds hij een kleine jongen was. Hij herinnert zich de eerste keer dat zijn vader hem een kruidentuin liet zien.

Het was een klein kruidentuintje,
in een park. Vanaf toen wist meneer
Salt wat zijn grote passie was:
kruiden. De geuren die hij rook in
die kruidentuin ... Meneer Salt voelt
tranen in zijn ogen komen.

Niets is tegenwoordig hetzelfde,
denkt hij.

Laatst was hij bij zijn dochter. Ze
had ze een plastic bloem op de
vensterbank staan!

Voorzichtig doet hij een theezakje
in zijn kopje. Hij drinkt langzaam
zijn thee.

Konden de dingen maar zo zijn als
vroeger, denkt hij.

Alleen op kerstavond

De telefoon gaat. Het is meneer Salts dochter. Hij wordt blij als hij haar stem hoort.

‘Pappa, we gaan naar Bali met Kerstmis. We komen pas thuis in het midden van januari.’

‘Wat leuk voor jullie’, zegt meneer Salt.

‘Maar word je dan niet verdrietig?’, vraagt zijn dochter.

‘Waarom zou ik verdrietig zijn?’, zegt hij.

‘Omdat je met kerst alleen bent’, antwoordt ze.

‘Nee. Denk maar niet aan mij. Ik kan tv-kijken. Kerstmis vind ik niet zo belangrijk, dat weet je toch’, zegt hij.
‘De kinderen hebben een kerstcadeau gekocht. We willen dat graag bij je komen brengen voordat we naar Bali gaan’, zegt ze.
‘Dat is prima’, zegt meneer Salt.

De winkel van meneer Salt is aan het plein. Aan de linkerkant van de winkel is een hotel. Aan de rechterkant is een bank.

Meneer Salt staat vaak uit het raam te kijken. Ik moet zien wat er gebeurt, denkt hij.

Meneer Salt kent iedereen.

De oude mannen voor het café op het plein. De vaders en moeders op weg naar de supermarkt. En de kinderen die naar school gaan.

‘Alleen zijn op kerstavond. Hoe kon dat gebeuren?’, mompelt hij.
Hij zet een pot salie op de plank.
Buiten loopt een man voorbij.
Meneer Salt kijkt lang naar hem.
Aha, denkt hij, nu gaat die oude meneer De Vries weer naar het café.

Het arbeidsbureau

Meneer Salt ziet mevrouw Jansen naar de bank toe lopen. Dan gaat de telefoon telefoon weer.

‘Hallo, mijn naam is Mara. Ik bel namens het arbeidsbureau’, hoort hij een vriendelijke stem zeggen.

‘Goedendag’, zegt hij nors.

‘Wil u een stagiaire hebben?’, vraagt Mara.

‘Nee, dank u’, is zijn antwoord. ‘Ik wil geen onbekende mensen in mijn winkel hebben.’

Meneer Salt hoest. Hij is een beetje boos.

‘Het gaat om een jonge vrouw’, zegt Mara.

‘Dat maakt me niets uit. Ik wil niet dat iemand anders aan mijn kruiden zit’, zegt meneer Salt.

Hij kijkt naar de plank met potten kruiden voor hem. Hij zet een van de potten recht.

‘Ik wil niet iemand hebben die geen verschil kent tussen peper en zout. Of iemand die één keer per kwartier moet roken.’

‘Nee, ze rookt niet’, zegt Mara.

‘Haar naam is ...’

‘Nee, geen vreemde hier. Die zou mijn vrienden bang maken’, zegt meneer Salt.

‘Uw vrienden?’, zegt Mara verbaasd.

‘Ja, mijn kruiden en thee-soorten’,
zegt hij.

‘Nou, zeg’, zegt Mara een beetje
kwaad.

Meneer Salt zucht en hangt de
telefoon op. Dan gaat hij naar boven
naar zijn keuken.